

REĢIONA PREZIDIJA VĒSTĪJUMS

Pēdējo Dienu Svēto pilsoniskais pienākums

Glābējs paziņoja, ka Viņa apustuļiem ir jāsludina Viņa evaņģēlijs, sakot šādus vārdus: „*Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai*” (Marka 16:15). Pasaulē ir daudz valstu un dažādas valdības, un mūsdienās cilvēki, kas seko Kristum, ir atrodami it visur.

Kopš atjaunotais evaņģēlijs, pateicoties misionāru pūlīņiem, ir pasludināts daudzās valstīs, Baznīca patiešām ir kļuvusi par vispasaules baznīcu. Svētie, kuri dzīvo šajās valstīs, atrodas visdažādāko valdību un politisko spēku pakļautībā. Bieži tiek uzdots jautājums — kā Baznīcas loceklim vajadzētu attiekties pret savas valsts valdību un piedalīties tās aktivitātēs.

Nešaubīgi, ka Tas Kungs atbalsta valdības, lai palīdzētu Saviem bērniem dzīvot mierā un drošībā. Tas Kungs atklāja pravietim Džozefam Smitam: „*Valdības tika Dieva iedibinātas cilvēku labumam; un . . . Viņš tur cilvēkus atbildīgus par viņu rīcību attiecībā uz tām, gan pieņemot likumus, gan izpildot tos sabiedrības labumam*

Elders Gregorijus A. Švaicers, Eiropas Austrumu reģiona prezidents.

un drošībai” (Mācība un Derības 134:1).

Pēdējo dienu svētajiem ir jābūt lojāliem, godīgiem un likumpaklausīgiem pilsoņiem. Viņiem jāiesaistās valdības procesos, piedaloties vēlēšanās un paužot savus uzskatus publiskās debatēs, ar vēlmi vienmēr uzlabot savus likumus un to piemērošanu. Savā personīgajā dzīvē mums ir jāizvairās no

negodīgiem paņēmieniem un jebkādas noziedzīgas rīcības. Mums jāatbalsta un ar cieņu jārunā par tiem vadītājiem, kuri cenšas nodrošināt mierīgu un drošu vidi, kurā mēs varam audzināt savus bērnus un dzīvot pēc savas ticības.

Turpinot Tas Kungs saka: „*Visi cilvēki ir saistīti stiprināt un atbalstīt atbilstošās valdības, kur tie dzīvo, kamēr viņi tiek aizsargāti savās dabiskajās un neatsavināmajās tiesībās ar šo valdību likumiem; un ka musināšana un pretošanās ir nepiemērotas katram tādā veidā aizsargātam pilsonim. . .*” (Mācība un Derības 134:5).

Ja Baznīcas locekļi nepiekrīt likumiem vai valdības vadītājiem, viņi var izmantot likumā atļautos līdzekļus, lai panāktu izmaiņas un uzlabojumus. To vislabāk var darīt, piedaloties sabiedriskās diskusijās, kur var paust un pārrunāt dažādas idejas, kā arī balsojot vēlēšanās. Baznīcas locekļiem nevajadzētu iesaistīties musinošās vai dumpīgās aktivitātēs, kuru

mērķis ir gāzt valdības ar varu. Ja tiek pārkāptas Baznīcas locekļa tiesības, var izmantot tiesu sistēmu un, atbilstoši civillikumam, lūgt aizsardzību vai kompensāciju.

Baznīca uzskata, ka kalpošana valsts militārajā dienestā ir godpilns pienākums. Tiem, kuri tajā kalpo, jādzīvo pēc augstiem morāles un ētikas standartiem, kas ir raksturīgi Jēzus Kristus mācībām. Bieži vien taisnīgi jauni cilvēki, kuri kalpo militārajā dienestā, kļūst par lieliskiem piemēriem citiem. Konflikta vai kaujas laikā spēcīgu aizsargājošu ietekmi sniedz ticības spēks.

Mums vajadzētu aizlūgt par saviem valsts vadītājiem un lūgt To Kungu palīdzēt viņiem ieviest likumus, kas nodrošinātu galveno cilvēktiesību izmantošanu un aizsardzību. Bieži vien mēs aizmirstam, ka visi, kas dzīvo uz šīs Zemes, ir Dieva dēli un meitas. Caur lūgšanu Gars var mums atgādināt par mīlestību, ko mums vajadzētu izjust pret visiem cilvēkiem.

Pacietīgi gaidot Debesu valdību, ko ieviesīs pats Glābējs, mums jācenšas darīt visu, ko varam, lai turētu Debesu likumus un rādītu labu piemēru laicīgajām valdībām. Tā rīkojoties, mēs varam palīdzēt īstenot dziesmas vārdus, ko eņģeļi dziedāja tūlīt pēc Kristus piedzimšanas: „*Miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts*”

(Lūkas 2:14). ■

Reģiona konferences pārraide

Aleksejs Marčenko, Maskavas Krievijas stabs

2011. gada 5. un 6. novembrī Eiropas Austrumu reģiona Baznīcas locekļi piedalījās vietējās konferencēs, un svētdien mūsu reģiona svētajiem tika organizēta pārraide no Soltleiksitijas, kurā runāja Baznīcas vadītāji.

Elders L. Vitnejs Kleitons, no Septiņdesmito prezidija, runājot par Baznīcas pamata mācību — ģimeni, citēja no 2. rokasgrāmatas: „Visiem [Baznīcas] locekļiem, pat ja viņi nav precējušies vai viņiem nav ģimenes Baznīcā, jātiecas pēc ideāla — dzīvot mūžīgajā ģimenē. Tas nozīmē sagatavošanos, lai kļūtu par cienīgiem dzīvesbiedriem un mīlošiem tēviem vai mātēm. Dažos gadījumos svētības nepiepildīsies līdz nākamajai dzīvei, taču galīgais mērķis visiem ir viens un tas pats.

Uzticīgi Baznīcas locekļi, kuru apstākļi tiem neļauj saņemt mūžīgās laulības un vecāku stāvokļa svētības šajā dzīvē, saņems visas apsolītās svētības mūžībā, ar noteikumu, ja viņi turēs visas derības, ko viņi ir noslēguši ar Dievu.” [Handbook 2, 1.3.3] Viņš uzsvēra: „Laulība ir ticības rīcība, tas ir ticības jautājums.”

Barbara Tomsone, otrā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, savā vēstījumā atgādināja par Ēnohu. Pateicoties viņa kalpošanai, daudzi cilvēki ieguva savu pestīšanu un kļuva patiesi pievērsti ticībai. Tas Kungs teica viņam: „Atver savu muti, un tā tiks piepildīta” [Mozus gr. 6:32]. Pēc tam viņa teica: „Mēs zinām, ka mums kaut kas ir jāsaka, lai palīdzētu cilvēkiem mācīties evaņģēliju. Mums jābūt sagatavotiem, un Tas Kungs palīdzēs zināt, kas mums ir jāsaka.” Taču, kas mums jādara, lai mēs būtu sagatavoti un pārvarētu savas grūtības, kas reizēm kļūst tik lielas kā kalni? Tas Kungs Pats teica par to: „Staiģā ar Mani”. Viņš lūdz tikai tik daudz, lai mēs staigātu ar Viņu, — tad mums būs viss nepieciešamais spēks, lai paliktu uz pareizā ceļa un darītu jebko, ko Viņš vēlas.”

Elders Dalins H. Oukss, no Divpadsmit apustuļu kворuma, norādīja vēl uz dažiem baušļiem, kuri mums jātur, „ja mēs

vēlamies šo vērtīgo vadību un mieru”. Viņš atgādināja, ka, katru nedēļu pieņemot Svēto Vakarēdienu, nožēlojot savus grēkus un atjaunojot savus solījumus — kalpot Tam Kungam un vienmēr atcerēties Viņu, un turēt Viņa baušļus — mums ir dārgs apsolījums, ka „Viņa Gars [varēs] vienmēr būt ar [mums]” (M&D 20:77). „Tas ir veids, kā mēs varam redzēt augstāk par šīs dzīves šķēršļiem un šaubu brīžiem, lai vadītu mūs un tos, kurus mēs mīlam, uz mūsu Debesu mājām,” viņš teica. Elders Oukss mūs mudināja „pakāpties uz evaņģēlija kultūras augstākā pamata un dzīvot pēc paradumiem un tradīcijām, kas sakņojas Jēzus Kristus atjaunotajā evaņģēlijā,” un „[atsācīties] no jebkādam personīgām vai ģimenes tradīcijām vai paradumiem, kas ir pretēji šai kultūrai vai Jēzus Kristus Baznīcas mācībām.” Tas attiecas uz tādiem jautājumiem kā ģimenes attiecības, Šķīstības likums un attiecības starp dažādu tautu cilvēkiem. Viņš mūs lūdza maksāt pilnu desmito tiesu, lai mēs un mūsu tautas tiktu svētītas, un mudināja parūpēties par mazāk aktīvajiem Baznīcas locekļiem, lai viņi saņemtu evaņģēlija svētības. Viņš teica: „Ir četras lietas, ko mēs varam darīt, lai palīdzētu neaktīviem Baznīcas locekļiem: 1) esiet viņu draugs; 2) uzklusiet viņus un centieties izprast viņu bažas; 3) palīdziet viņiem sajūst Dieva mīlestību pret viņiem, parādot viņiem viņu mūžīgās iespējas, un 4) palīdziet viņiem sajūst pārliecību, ka viņi var mainīties.”

Elders Oukss mūs pamācīja rast laiku templim un pievērst sevišķu vērību bērnu un jauniešu mācīšanai un vadīšanai evaņģēlijā, lai jaunā paaudze varētu celt savu dzīvi uz stingra pamata.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, otrais padomnieks Baznīcas Augstākajā Prezidijā, runājot noslēgumā, puda domu par mūsu laimes (gan laicīgās, gan garīgās) saistību ar patiesu pievēršanos ticībai. Viņš mūs mudināja aktīvi un jēgpilni strādāt, lai padziļinātu savu pievēršanos ticībai un palīdzētu citiem iet pa to pašu ceļu uz mūžīgo laimi.

Iedvesmojot jauniešus kalpot misijā, viņš

teica: „Misionāra kalpošana sniegs jums daudz prieka un laimes; tā veidos jūsu liecību un raksturu; tā sniegs jums spēku un stingru pamatu jūsu turpmākajai dzīvei.”

Runājot par laicīgo izaicinājumu būtiskumu, viņš teica: „Dzīve ir apburīga un aizraujoša!” Taču, tā kā mums ir pieejamas daudzas lietas, reizēm ir grūti koncentrēties uz pašu būtiskāko, uz labām lietām, kas dzīvē ir visvairīgākās. Sātans izmanto šo realitāti, lai mūs novērstu no tā, kam ir mūžīga vērtība. . . . Tomēr tā ir jūsu izvēle izlemēt, ko jūs pietiekami augstu vērtējat un kā jūs rīkosieties ar savu laiku. . . . Nosakiet, kurās dzīves jomās jums ir nepieciešamas korekcijas.”

Attiecībā uz desmito tiesu viņš liecināja, ka „desmitās tiesas likums nav naudas likums — tas ir ticības likums. Un tāpat tas ir ar visiem citiem Dieva baušļiem.” Runājot par izaicinājumiem, prezidents Uhtdorfs teica: „Patiesa pievēršanās rodama pēc daudzām grūtībām un daudziem pārbaudījumiem. Tomēr daudziem dzīves jautājumiem ir jāgaida atbilde nākotnē, pat nākamajā dzīvē. Līdz tam patiesība ir tāda, ka Dievs mīl visus Savus bērnus, un tāpēc, ka Viņš mīl mūs, mēs varam paļauties uz Viņu un turēt Viņa baušļus.”

Tad viņš ieteica trīs vienkāršas, taču pārbaudītas lietas, kas atsvaidzinās un padziļinās mūsu pievēršanos atjaunotajam evaņģēlijam, palielinās mūsu ticību Jēzum Kristum un stiprinās mūsu ģimenes. „1. Lai jums vienmēr ir derīga tempļa rekomendācija. 2. Katru dienu studējiet Dieva vārdu. 3. Katru dienu runājiet ar savu Debesu Tēvu.”

Noslēgumā prezidents Uhtdorfs teica: „Brāļi un māsas, šī konference ir labs brīdis, lai jūs izvērtētu no jauna savu dzīvi un pārbaudītu savas domas, sajūtas un rīcību. Lūdzu, domājiet par Jēzus Kristus veikto Izpiršanu un tās nozīmi katram no jums personīgi. . . . Es jums apsolu, ka, ja jūs iesiet pa šo ceļu, jūs tiksiet svētīti ar mieru un spēku savā ikdienas dzīvē un jūs saņemsiet atbildes uz savām lūgšanām.” ■

Vēstures lappuses

Baznīcas pirmie soļi Latvijā

2012 . gadā Baznīca Latvijā atzīmēs savu 20. gadadienu. Lai atcerētos, kāds bija tās sākums, mēs vēlamies piedāvāt saviem lasītājiem nelielu informāciju, kurā viņi varēs atrast interesantus faktus par Baznīcu Latvijā. Patlaban Latvijā ir 1102 Baznīcas locekļi, viens apgabals un septiņas draudzes.

Miša Markovs bija pirmais, kurš sludināja evaņģēliju tagadējās Latvijas teritorijā. 1903. g. oktobrī Miša Markovs reģistrējās apgabaltiesā un sāka sludināt evaņģēliju vācu tautības iedzīvotājiem Rīgā, kas toreiz bija Krievijas impērijas sastāvā. Tomēr, kad viņu izsauca uz tiesu un viņam jautāja, ko viņš Rīgā dara, viņš izvēlējās paklausīt Eiropas misijas prezidenta Francisca M. Limana norādījumiem un izvēlējās labāk pamest valsti, nekā riskēt ar iespēju tikt izsūtītam uz Sibīriju. Latvijā vairs netika veikts nekāds misionāru darbs dēļ reliģiskās neiecietības, pasaules kariem un Padomju okupācijas līdz pat 1991. gadam, kad Latvija ieguva savu neatkarību no Padomju Savienības.

Misionāru darbs no jauna tika atsākts 1992. g. 17. jūnijā, kad Rīgā ieradās četri misionāri no Krievijas, kuri kalpoja Sanktpēterburgas misijas prezidenta Čārlza H. Krēla vadībā: Deils Franklins, Denons Aisons, Matejs H. Līmans un Maikls G. Van Pattens. 30. jūnijā ieradās misionāru pāris Boriss A. un Liselotte Šīli. Boriss Šīls bija dzimis Latvijā un aizbrauca no Latvijas 2. pasaules kara laikā. Viņš pievienojās Baznīcai 1954. g. Vācijā un vēlāk pārcēlās uz dzīvi Amerikas Savienotajās Valstīs.

Pirmais Latvijā pievērtais Baznīcai bija Gurnārs Kavals, kurš tika kristīts 1992. g. 25. jūlijā. Taču pirms tam tika kristīts Maskavā dzīvojošais un studējošais pāris no Latvijas — Velga un Gvido Senkāni, kuri pēc atgriešanās Latvijā palīdzēja veidot Baznīcu savā dzimtajā zemē.

1993. g. martā Latviju apmeklēja Elders Džeims E. Fausts, no Divpadsmit apustuļu kvoruma. Elders Fausts, tiekoties ar misionāriem, teica: „Es paredzu, ka savas dzīves laikā jūs pieredzēsiet vairāku stabu izveidošanu Latvijā pašu latviešu vadībā. Jūs esat pionieri, jūs par to varēsiet stāstīt saviem bērniem.”

Latvijas Rīgas misija, izveidota 1993. gada 1. jūlijā, ietvēra sevi Latviju, Lietuvu un Igauniju, vēlāk uz īsu laiku arī Baltkrieviju. Pirmais misijas prezidents bija Roberts V. Blērs. 1996. g. 16. aprīlī misijas birojs tika pārvietots uz Lietuvu, Viļņu, un misijas nosaukums nomainīts — Lietuvas Viļņas misija. 2001. g. 13. decembrī misijas birojs tika pārcelts atpakaļ uz Rīgu, un misijas nosaukums 2002. g. 1. jūlijā tika nomainīts — Baltijas misija.

Misionāri latviešu valodu sāka mācīties Misionāru apmācību centrā Provo 1993. g. 15. jūlijā. Pirms tam viņi tika apmācīti krievu valodā un latviešu valodu iemācījās tikai pēc ierašanās Latvijā.

Latvijā pirmā draudze tika noorganizēta Rīgā 1993. g. 30. maijā, un draudzes prezidents bija Oļegs Siropjatovs. Nedaudz vēlāk, 1993. g. 3. oktobrī, draudze tika sadalīta latviešu un krievu valodas draudzēs. Par pirmo latviešu draudzes prezidentu tika aicināts Gvido Senkāns.

1997. g. 10. aprīlī misionāri tika nosūtīti uz Liepāju, un 2001. g. 23. februārī — uz Daugavpili, 2007. g. maijā misionāri sāka sludināt evaņģēliju Jelgavā.

1993. g. 8. oktobrī Baznīcas oficiālā reģistrācija Latvijā tika noraidīta. Draudzes reģistrācija tika atcelta uz trim gadiem — līdz 1996. g. 28. februārim, kad Rīgas draudzes tika oficiāli reģistrētas. 1998. g. 25. janvārī notika Latvijas apgabala organizēšana.

Baznīcas literatūras un Svēto Rakstu tulkošana tika uzsākta 1992. gadā. Gvido Senkāns, Viesturs Tivums, Zigfrīds un Rasma Liepas un Zane Eglāja bija Mormona Grāmatas tulkotāju komanda. Mormona Grāmatu latviešu valodā misionāri un Baznīcas locekļi saņēma 2001. gada februārī.

2003. gadā Baznīcas locekļu skaits Latvijā bija 692. ■

AVOTI:

Mišas Markova misionāra dienasgrāmata, rediģējis Metjū K. Heiss un publicēts Kahlile Mehr, Mormon Missionaries Enter Eastern Europe, 2002; „I feel that my soul is not empty,” *Church News*, 1991. g. 16. nov.; „Eight new missions announced,” *Church News*, 1993. g. 6. marts; „4 European lands dedicated,” *Church News*, 1993. g. 12. jūn.; „Seven new missions created,” *Church News*, 2002. g. 9. marts; Lietuvas Viļņas misijas korespondence „Church News” failos; Baltijas misijas manuskripta vēsture un vēstures pieraksti, Church Archives. *Deseret News* 2012. Church Almanac.

Mormona Grāmatas tulkošana

Mācība un Derības 1:19: „Pasaules vājie nāks un nogāzīs varenos un stipros, lai cilvēks nedotu padomu savam līdzcilvēkam, nedz paļautos uz miesas atbalstu”.

Ateroties Baznīcas veidošanās notikumus Latvijā, redakcijas nodaļa „Baznīcas jaunumi” nolēma intervēt šīs valsts Baznīcas pionierus Gvido Senkānu, Septiņdesmito kvoruma locekli, un viņa sievu Velgu un palūgt viņus pastāstīt par savu dalību Mormona Grāmatas tulkošanā latviešu valodā.

Viņu pievēršanās Baznīcai ir sekojoša. 1991. gada maijā Gvido Senkāns pirmos misionārus satika savā studiju laikā Maskavā. Viņu ieinteresēja šie jaunie cilvēki, kuri, kā viņš ievēroja, bija laimīgi. Viņa pirmā Mormona Grāmata, ko viņš saņēma no misionāriem, bija krievu valodā. Gvido Senkāns tika kristīts Maskavā 1992. gada 5. janvārī. Nedaudz vēlāk viņš kristīja savu sievu Velgu — 1992. gada 1. februārī. 20. janvārī viņš saņēma Ārona priesterību. 1992. gada maijā Senkānu ģimene — Gvido, viņa sieva Velga un viņu meita Judīte — atgriezās Rīgā, un tā paša gada 27. septembrī Gvido Senkāns saņēma Melhisedeka priesterību. Kad 1993. gada 30. maijā tika nodibināta pirmā draudze Latvijā, Gvido Senkāns tika aicināts par draudzes prezidenta padomnieku, bet dažus mēnešus vēlāk Gvido Senkāns tika aicināts par draudzes prezidentu un šajā aicinājumā kalpoja līdz 1999. gadam,

kad tika nodibināts Latvijas apgabals un Gvido Senkāns tika aicināts par Apgabala prezidentu. 1995. gada saņemtajā patriarhālajā svētībā Gvido ir ierakstīts, ka viņam būs nozīmīga loma Svēto Rakstu tulkošanā. 2005. gada 2. aprīlī viņš tika aicināts kalpot kā reģiona Septiņdesmitais.

Ināra Jēgina, žurnāla „Liahona” nodaļas „Baznīcas jaunumi Latvijā” pārstāve: „1992. gadā Baznīca sāka Mormona Grāmatas tulkošanu latviešu valodā. Jūs 1997. gadā tikāt aicināts pievienoties tulkotāju komandai. Vai šis uzaicinājums bija negaidīts?”

Elders Senkāns: Jā, tā bija. Tad, kad nāca aicinājums tulkot Mormona Grāmatu, es no sākuma domāju, ka varbūt tie, kas mani aicināja, nezināja, ka es vispār akadēmiski angļu valodu neesmu mācījis, bet viņi mani pārliecināja, ka Tā Kunga acīs tas nav svarīgi, jo, ja Viņš aicina, Viņš arī palīdzēs.

I.J.: Kāda valodas izglītība jums bija tajā laikā?

E.S.: Es skolā mācījos vācu valodu, līdz pat vidusskolas beigām. Pēdējā gadā vidusskolā es sapratu, ka manas vācu valodas zināšanas nav pietiekamas, un nolēmu studēt to papildus, gāju uz papildstundām, uz individuālām nodarbībām pie skolotājas un mācījos. Gada laikā zināšanu

FOTOGRAFĪJAS NO SENKĀNU ĢIMENES ARHĪVA.

Gvido Senkāns kopā ar misionāriem 1992. gada 27. septembrī, kad viņš saņēma Melhisedeka priesterību.

Latviešu tulkotāju komanda (no kreisās uz labo): Gvido Senkāns, Zane Senkāne, Rasma Liepa, Zigfrīds Liepa, Viesturs Tivums, vadītājs no Soltleiksitijas — LeGrand Black.

līmenis uzlabojās un pieauga pārliecība, ka svešā valodā patiešām var iemācīties runāt. Taču, nokļūstot dienestā Polijas pilsētā Ščecinā, kur bija iespēja šad un tad skatīties vācu televīziju, es sapratu, ka vēl nespēju brīvi klausīties un uztvert vāciski sacīto. Tāpēc palūdzu vecākiem atsūtīt mācību grāmatas, un turpināju valodas apguvi, līdz vienu dienu, apmēram 1 gadu pēc padziļinātu mācību uzsākšanas, atklāju, ka es spēju klausīties un saprast to, kas tiek vāciski runāts gan radio, gan televīzijā.

Pēc kara dienesta, iestājoties augstskolā, nolēmu mācīties angļu valodu. Tas nebija pārāk

FOTOGRAFĪJA NO SENKĀNU ĢIMENES ARHĪVA.

viegli, turklāt man bija tikai 2 stundas nedēļā 2 gadus. Pa šo laiku izdevās apgūt tikai pamatzināšanas par gramatiku un izveidot nelielu vārdu krājumu. Kad es pirmo reizi satikos ar misionāriem, kas bija pirmie cilvēki, ar kuriem es varēju runāt un kuru dzimtā valoda bija angļu, es atkal nonācu pie secinājuma, ka es viņus pilnīgi nesaprotu.

I.J.: Bet jūs toreiz nepadevāties, vai ne?

E.S.: Nē. Pēc kristīšanās misionāri man pastāstīja, ka ir vēl viens Svēto Rakstu krājums, kurā apkopotas tās atklāsmes, kuras dotas cilvēkiem mūsu dienās! O, tas šķita tik interesanti! Es jau biju izlasījis Bībeli un Mormona Grāmatu un zināju, ka Dievs ir runājis ar cilvēkiem senatnē, taču kā Viņš runā mūsdienās? Man ļoti to gribējās uzzināt. Diemžēl šī grāmata vēl nebija pārtulkota pat krieviski, tāpēc es palūdzu misionāriem, lai viņi man to dabū angļu valodā, ko viņi arī izdarīja.

Braucot garos biznesa komandējumos pa plašo Krieviju, es vadāju līdzī šo nelielo grāmatu un katru dienu lasīju, cenšoties saprast un sajūst, kā Dievs runā ar cilvēkiem mūsdienās. Vārdnīcu es nevarēju paņemt līdzī, bet es mēģināju minēt nesaprotamos vārdus, pierakstīju uz lapas malām un, atbraucis mājās, skatījos vārdnīcā. Un vienu dienu notika brīnums! Apmēram 1 gadu pēc tam, kad es biju sācis lasīt Mācību un Derības angļu valodā, es pēkšņi atklāju, ka varu lasīt un saprast,

FOTOGRAFĪJA NO SENKĀNU ĢIMENES ARHĪVA

pat nesašprindzinoties! Tā bija burvīga sajūta!

I.J.: Pēc uzaicinājuma saņemšanas pievienoties tulkotāju komandai vai jums bija iespēja koncentrēties tikai uz šo ļoti svarīgo darbu un veltīt visu laiku tam?

E.S.: Protams, ka nē! Kad saņēmu aicinājumu tulkot Mormona Grāmatu, man bija grūti saprast, kā organizēt mūsu dzīvi pēc jaunā grafika. Man bija 4 mazi bērni, par kuriem vajadzēja rūpēties, sava juridiskā kompānija, kura savukārt apkalpoja vairākas lielas un svarīgas kompānijas, es biju draudzes prezidents ar visiem no tā izrietošajiem pienākumiem. Es sapratu, ka nevaru pamest visus savus esošos pienākumus un pilnībā nodoties Mormona Grāmatas tulkošanai, taču tajā pašā laikā es zināju, ka „Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesaņēmu ceļu priekš tiem, lai viņi

varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis” (1. Nef. 3:7).

I.J.: Kāds bija jūsu lēmums? Kā jūs atradāt laiku?

E.S.: Es centos saprast, kā es varētu to paveikt. Es nācu pie slēdziena, ka 2 stundas dienā varētu atrast. Tad arī apņēmos Baznīcas priekšā veltīt tulkošanai ne mazāk kā 10 stundas nedēļā, pieaicinot palīgā savus ģimenes locekļus un sadalot pienākumus visu starpā. Piemēram, mans brālis Gatis no rītiem veda bērnus uz bērnudārzu manā vietā. Un tā no pirmdienas līdz piektdienai es katru rītu no 8.00 līdz 10.00 tulkoju, pēc tam devos darīt savus ikdienas darbus. Ja kādu dienu neizdevās patulkot, tad nākamajā dienā jau vajadzēja tulkot 4 stundas, kas nebija viegli, tāpēc centos neizlaist nevienu dienu. Ja es braucu kādā komandējumā, tad ņēmu līdzī portatīvo datoru un izmantoju ikvienu brīvu brīdi, vai tas būtu viesnīcā, lidostā vai lidmašīnā.

Pārbaudītāju komanda (no kreisās uz labo): Gvido Senkāns, Velga Senkāne, Alise Krukovska, Gatis Senkāns, Dzintars Lepešs.

I.J.: Cik ilgā laikā jūs pabeidzāt tulkojumu?

E.S.: Pēc 1 gada un 6 mēnešiem tulkojums bija pabeigts!

I.J.: Vai bija arī kādi citi rezultāti šim darbam?

E.S.: Es tiešām varēju redzēt un just, kā Tas Kungs mani bija svētījis! Arī darbā manas kompānijas ienākumi pa šo laiku bija palielinājušies, neskatoties uz to, ka es darbam veltīju mazāk stundu! Bet tās garīgās svētības, ko es saņēmu, atsver visus pārējos pūliņus un upurus. Tagad, atskatoties atpakaļ, es redzu, ka tā bija brīnišķīga iespēja katru dienu studēt Svētos Rakstus, katru dienu studēt angļu valodu, katru dienu mācīties latviešu valodu, katru dienu trenēties darbam ar datoru!

Turklāt mana liecība pieauga vairākkārtīgi! Pirmkārt, es pats pārliecinājos par to, ka Tā Kunga palīdzība ir reāla, kaut arī pašu To Kungu pa visu šo laiku es neredzēju, un, otrkārt, es arī ieguvu stipru liecību, ka neviens (!) vārds Mormona Grāmatā nav nejaušs, katram ir sava noteikta nozīme, daudziem pat vairākas, un Tas Kungs tās atklās mums pamazām, „rindiņu pēc rindiņas”, atbilstoši mūsu uzticībai un uzcītībai! Nesatricināmi nostiprinājās mana liecība par to, ka Mormona Grāmata ir Dieva vārds!

I.J.: Latvijas svētie Mormona Grāmatu dzimtajā valodā saņēma 2001. gada 11. februārī. Velga, jūs arī bijāt tulkotāju komandā. Kādi bija jūsu pienākumi?

Velga Senkāne: Es biju viena no ekleziastikālās komitejas

locekļēm. Šī procesa laikā īsā laika periodā izlasīju visu Mormona Grāmatu vismaz trīs reizes, dažreiz paralēli angļu un latviešu valodā, iedziļinoties un pārdomājot rakstīto. Centāmies pārbaudīt, lai katrs jēdziens ir iztulkots precīzi un konsekventi (tas nozīmē — lai viens un tas pats jēdziens angļu valodā tiktu iztulkots visās vietās ar vienu un to pašu atbilstošu jēdzienu latviešu valodā). Piemēram, atklāju atšķirību starp jēdzieniem „žēlastība” un „žēlsirdība”, kas nebija iespējams, lasot Bībeli un Mormona Grāmatu krievu valodā, jo tur šie jēdzieni tiek lietoti kā sinonīmi un tiek sajaukti.

I.J.: Kā šis darbs ir svētījis jūsu dzīvi?

V.S.: Caur šo darbu sākās mana mīlestība uz Svētajiem Rakstiem — sajutu, cik milzīgu prieku var dot šis saziņas veids ar Debesu Tēvu! Man bija grūti lasīt un saprast Svētos Rakstus krievu valodā, lai gan zinu šo valodu diezgan labi. Pārbaudot tulkojumu, nācās domāt par principiem un iedziļināties rakstītajā, lasīt papildus un pārrunāt tos ar citiem cilvēkiem. Es varēju just Svēto Garu, veicot šo darbu! Svētie Raksti ir milzīgs zināšanu avots, mīloša Debesu Tēva patiesu zināšanu krātuve — tie ir kā dziļa jo dziļa aka, no kuras var smelt un smelt nebeidzami. Taču šīs zināšanas nenāk bez mūsu piepūles. Es zinu, ka Mormona Grāmata ir mīlošā Debesu Tēva dāvana mums! ■

Nāciet un izjūtiēt šo prieku Juris un Tatjana Kovalevski, Rīga, Centra 2. Draudze

Juris Kovalevskis: Mēs kopā ar sievu pievienojamies Baznīcai 1998. gada augustā Krievijā, Sibīrijā. Tas bija grūts laiks, kad grūtās ekonomiskās situācijas dēļ daudzi valstī centās vienkārši izdzīvot. Tas arī mūsu ģimenei bija grūts periods, pat neskatoties uz to, ka mums bija darbs, bet es vairāk kā pusgadu nesaņēmu algu. Mēs tik tikko varējām atļauties nopirkt miltus, no kuriem mana sieva cepa burvīgu maizi — mēs nevarējām atļauties pirkt maizi veikalā. Mums auga divi bērni, pusaudži, kuri, kā šķita, arvien vairāk atsvešinās no mums. Arvien biežāk dēls laiku pavadīja kopā ar saviem draugiem un arvien biežāk atgriezās mājās vēlu vakarā. Tad savās domās es sāku vērsties pie Dieva. Es lasīju Jauno Derību un domāju par Kristu, par to, ko Viņa upuris nozīmē cilvēkiem un man personīgi. Tas bija laiks, kad pēc daudzaļiem reliģijas aizlieguma gadu desmitiem aktivizējās dažādu konfesiju un virzienu sludinātāji.

Bieži pie mums mājās ieradās dažādu baznīcu pārstāvji, tomēr sarunas ar tiem nedeļa nekādu gandarījumu. Es centos saprast, kāpēc uz Zemes ir tik daudz reliģiozu konfesiju, ja ir tikai viens Dievs?

Kad es pirmo reizi no sievas izdzirdēju par „mormoniem”, kuri nāca pie mums un runāja ar viņu, kamēr es biju darbā, es nodomāju, ka tā ir vēl viena konfesija līdzīga daudzām, ar kurām mēs bijām runājuši. Tomēr jau pirmās tikšanās reizē ar misionāriem, es gandrīz fiziski redzēju to īpašo gaismu, kas nāca no viņiem. Patiesības, ko mums mācīja misionāri, bija ļoti vienkāršas, taču tās iekrita tieši sirdī!

Es lasīju Mormona Grāmatu un lūdzu, lai uzzinātu, vai tā ir patiesa. Un visai drīz es saņēmu atbildi — spožu un pārliecinošu. Mēs tūlīt sākām apmeklēt baznīcas sapulces uz dzīvot pēc Baznīcas normām, kaut gan lēmumu kristīties mēs pieņemām tikai pēc 3 mēnešiem.

Pieņemot evaņģēliju un nokristoties, mēs sākām jaunu dzīvi — mēs pazaudējām gandrīz visus agrākos draugus, daži no mūsu radniekiem bija gatavi novērsties no mums, arī darbā radās grūtības. Laiks gāja, un mēs centāmies dzīvot saskaņā ar jauniegūtajām

zināšanām un iegūto ticību. Pakāpeniski mūsu draugu loks izmainījās, mēs ieguvām brīnišķīgus draugus Baznīcā. Mūsu radnieki pārliecinājās, ka mēs vēl joprojām viņus mīlam. Pēc dažiem gadiem mūsu dēls un meita pievienojās Baznīcai bez jebkāda „spiediena” no mūsu puses, un drīz pēc tam mūsu ģimene tika saistīta Tā Kunga namā.

Gāja gadi, mūsu bērni izauga, un abi kalpoja pilna laika misijā. Mūsu dēls saistīja savu laulību templī ar cienīgu sievieti, un mums jau aug mazdēls, kurš ir dzimis derībā. Mums ir brīnišķīgas, siltas attiecības ar mūsu radniekiem. Mūsu dzīvē vēl joprojām ir grūtības, bet mūsu dzīves kvalitāte ir izmainījusies uz visiem laikiem.

Es esmu pateicīgs Dievam par misionāriem, kurus Viņš atsūtīja uz mūsu māju, esmu pateicīgs par savu Glābēju un Pestītāju, Jēzu Kristu, un par Viņa mūžīgo evaņģēliju. Es esmu pateicīgs par atjaunošanas pravieti Džozefu Smitu un par mūsdienu praviešiem. Es esmu pateicīgs par Mormona Grāmatu, Biblii un visiem Svētajiem Rakstiem, par atklāsmēm no Debesīm. Es zinu — mans Pestītājs ir dzīvs!

Tatjana Kovaļevska: Cik brīnišķīgi ir apziņāties, ka Baznīca, kurai es pieradu, ir patiesa! Es par to varu atklāti teikt, vēršoties pie tādas lielas auditorijas. Varbūt šis mans paziņojums iedvesmos kādu cilvēku, kas šaubās, un palīdzēs viņam pieņemt pareizo lēmumu, tā kā es to kādreiz izdarīju tajā dienā, kad manā mājā Omskā,

Krievijā, pie durvīm piekļāvēja divi jauni cilvēki un piedāvāja uzklaust „vēstījumu no Dieva”. Es ļoti pateicos Debesu Tēvam par to, ka Viņš sūtīja uz mūsu dzīvokli Elderu Bergenu un Elderu Džonsonu, es esmu pateicīga par to, ka viņi bija labs darbarīks Tā Kunga rokās un pacietīgi mums mācīja — sākumā man, pēc tam manam vīram — Dieva patiesības un to, ka caur pravieti Džozefu Smitu ir atjaunota Jēzus Kristus Baznīca uz Zemes.

Kopš tā laika jau ir pagājuši trīspadsmit gadi, bet mani arvien vairāk un vairāk pārsteidz tā gudrība, ar kādu ir būvēta šī Baznīca. Tā ir pilnīga organizācija, ko nespētu izveidot neviens mirstīgais cilvēks. Es zinu, ka šo Baznīcu ir veidojis Dievs, un man gribas par to stāstīt visiem cilvēkiem, ar kuriem es tiekos. Visus, kas var lasīt šo manu liecību, es aicinu: „Nāciet uz Baznīcu, uzņemiet uz sevi Jēzus Kristus Vārdu, iegūstiet iespēju baudīt Svētā Gara klātbūtni, izvēlieties Dievu par savu aizsargu, un Viņš uzņemsies visas jūsu rūpes un bēdas, un izjūtiēti no tā visa milzīgu prieku — tādu, kādu jūtu es.” ■

PĒDĒJO DIENU SVĒTO BALSIS

Es biju Tā Kunga namā.

Lidija Spalvēna, Daugavpils draudze

Katrs brauciens uz templi ir neatkārtojams. Atceros savu pirmo braucienu pirms 7 gadiem, kad es saistījos ar saviem vecākiem. Un, sākot no tā brīža, es ar nepacietību gaidīju nākamo reizi, kad es varēšu kristīties par mirušajiem.

2011. gada jūnijā mans brauciens uz templi bija ļoti īpašs. Šis brauciens jau tika izplānots vairākus mēnešus iepriekš neatkarīgi no tā, vai es varēšu saņemt

savu personīgo endaumentu vai nē. Es gaidīju šo braucienu ar tikpat lielu nepacietību, ar kādu es gaidīju savu misijas aicinājumu. Mana mamma man jautāja, kad es saņēmu savu aicinājumu, es atjokoju, ka man šodien piezvanīs un pateiks, ka es varu saņemt vēstuli ar savu misijas aicinājumu, pēc tam es iziešu pārrunas ar misijas prezidentu un varēšu saņemt savu „pieaugušā cilvēka” rekomendāciju,

Appabala prezidents Jurijs Kovaļevskis ar sievu Tatjanu, meitu Jevgēniju, dēlu Aleksandru un vedeklu Varvaru pie Helsinku Tempļa.

kā es to dēvēju, lai varētu saņemt personīgo endamentu. Joki jokiem, bet pēc pāris minūtēm tiešām zvanīja telefons un jau pēc stundas man rokās bija konverts ar manu misijas aicinājumu.

Viss brīnišķīgi sakārtojās. Taču pa ceļam uz lidostu mēs noskaidrojām, ka mēs kavējam savu lidmašīnu, tajā laikā tai jau vajadzētu būt ceļā. Tajā brīdī mēs ar vecākiem skaitījām lūgšanu. Protams, mēs lūdzam palīdzību, lai mēs varētu paspēt līdz lidmašīnas izlidošanai. Kā vēlāk es uzzināju, Latvijas grupa lidostā arī lūdza par mums un par to pašu. Un lidmašīna aizkavējās veselu stundu! Tas bija brīnums! Un tikai Debesu Tēvs varēja veikt tādu brīnumu. Viņš taču zināja, uz kurieni un ar kādu mērķi es dodos. Es vēlreiz pārliecinājos, ka, ejot pa pareizo ceļu uz pareizo mērķi, es tikšu galā ar visiem šķēršļiem, kas būs manā ceļā, tāpēc ka mīlošais Debesu Tēvs seko man, vada mani un palīdz.

Pirmajā dienā templī mani pārpildīja izjūtas, sajūtu spēcīgāku Svētā Gara iespaidu kā jebkad agrāk.

Visa nedēļa aizskrēja kā viens mirklis. Atbraucot mājās, es ar savām domām un sirdi vēl joprojām biju templī. Nākamajā mēnesī es devos uz jaunatnes konferenci Helsinkos. Un es vēl vairāk iemīlējos tempļa darbā. Es arī priecājos par to, ka misijas laikā man arī būs iespēja apmeklēt templi.

Pēc šiem notikumiem sekoja mans brauciens uz Londonu pie brāļa. Es ļoti nopriecājos, kad

Lidija Spalvēna pie Londonas Tempļa 2011. gadā.

uzzināju, ka tuvumā ir vietējā draudze. Man gribējās arī Anglijā apmeklēt templi, bet finansu līdzekļi to neatļāva un es samierinājos ar to. Un kāds gan manā sirdī ielija prieks, kad kādu svētdienu es uzzināju, ka vietējā Palīdzības biedrība brauks uz Londonas Templi. Es nolēmu uzzināt kaut ko vairāk par šo iespēju, un manā sirdī iezagās cerība. Mans prieks nebija aprakstāms, kad Palīdzības biedrības māsa uzaicināja mani doties viņām līdzi. Visu to dienu es jau domās biju Tā Kunga namā. Ierodoties templī, es arī jutos kā mājās. Tās izjūtas, kas man bija, ir grūti izteikt vārdos. Es esmu pateicīga Debesu Tēvam par to, ka esmu saņēmusi tādu svētību kā iespēju kalpot templī.

Es zinu, ka Dievs mani mīl, Viņš mīl arī jūs, jo mēs taču esam Viņa bērni. Viņš vēlas, lai mēs visi dzīvotu kopā ar Viņu. Mana liecība ir par to, ka templis ir Dieva nams, bet tempļa rekomendācija — tā ir mūsu caurlaide uz mūsu Debesu Tēva valstību. Un tā ir milzīga svētība, ka es noslēdzu derības ar Dievu templī. ■

Celsim savu pamatu uz Jēzu Kristu

Kristīne Senkāne, Imantas draudze, Rīga

Kristīne Senkāne (pa labi)

Es esmu ļoti pateicīga savam Debesu Tēvam par tām svētībām, ko Viņš man ir devis. Viena no lielākajām svētībām ir, ka es esmu Viņa meita un Viņš mani mīl. Atskatoties es arvien vairāk un vairāk ievēroju, ka šīs zināšanas, kurām kādreiz nepievērsu īpašu uzmanību, ir vadījušas mani un palīdzējušas man manā dzīvē.

Pagājušajā gadā es vairāk koncentrējos uz skolu un citām lietām, kas man likās ļoti svarīgas. Lai arī tas nebija visai patīkami, mans Debesu Tēvs deva man mācību, atverot manas acis. Laikā, kad pasaulīgās lietas sāka izgaist, es sapratu, ka es nevaru paļauties ne uz ko citu kā tikai evaņģēliju. Evaņģēlijs mani stiprina un mierina mani, tas ir mūsu dzīves pamats. Ja mēs savu pamatu ceļam uz Jēzu Kristu, mēs nekritīsim. Viss pārējais var izgaist, mums var neveikties, bet mūsu Debesu Tēvs vienmēr atceras mūs un Viņš zina par mums. Viņš vienmēr būs gatavs palīdzēt mums un atbalstīt mūs. Zināšanas par evaņģēliju un manu dievišķo izcelsmi ļauj man skatīties uz manu dzīvi caur mūžības perspektīvu un ļauj man saprast, kādas lietas manā dzīvē ir svarīgas un kādas nav.

Es varu liecināt, ka šī ir patiesā Jēzus Kristus Baznīca uz Zemes. Es zinu, ka šis evaņģēlijs ir paties un katrs, kas tam sekos, iegūs mūžīgo dzīvi, kas ir viena no vislielākajām dāvanām. ■

Lidija Spalvēna aicināta kalpot Ņujorkas štata Ņujorkas Dievīdu misijā.

Madara Zommerovska aicināt kalpot Jūtas štata Soltleikas Tempļa laukumā.